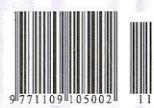

ΜΙΑ ΠΡΟΣΩΚΡΑΤΙΚΗ ΚΟΣΜΟΛΟΓΙΚΗ ΠΡΟΤΑΣΗ

ΔΕΡΩΤΟΣ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟ ΤΕΥΧΟΣ 40 ΜΑΪΜΑΚΤΗΡΙΩΝ - ΠΟΣΕΙΔΩΝ (ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2001) ΔΡΧ. 1500 4,4 €

Η ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΟΥ ΚΥΚΕΩΝΑ

ΣΤΑ ΕΛΕΥΣΙΝΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

(ΜΙΑ ΑΠΟΨΗ)

ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ ΤΣΑΓΚΑΡΗ

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΙΝΚΑΣ

ΕΙΝΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΙΑΛΕΚΤΟΣ

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΩΝ Σ. ΔΩΡΙΚΟΥ & Κ. ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΑΚΗ-
ΣΤΟΝ ΣΤΑΜΟ Π. ΤΣΑΚΙΡΗ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΒΑΒΕΛ

& ΟΙ ΙΝΔΟΕΥΡΩΠΑΙΟΙ (ΜΕΡΟΣ Β')

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗ ΓΕΩΡΓΙΑΝΗ

ΑΡΧΑΪΚΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟΝ

ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ ΜΑΖΑΡΑΚΗ ΜΠΑΛΤΣΑΒΙΑ

ΜΙΑ ΠΡΟΣΩΚΡΑΤΙΚΗ ΚΟΣΜΟΛΟΓΙΚΗ ΠΡΟΤΑΣΗ

Τάν Ε. Δανέζη, Ε. Θεοδοσίου, Θ. Γραμμένου, Μ. Σταθαπούλου
τον Πανεπιστημίου Αθηνών, Τμῆμα Φυσικής,
Τομέας Αστροφυσικής - Αστρονομίας - Μηχανοληστικής

Περιληψη

Τόν Άλκμάνα τόν γνωρίζαμε μέχρι σήμερα σάν ἔνα ἀπό τους μεγαλύτερους λυρικούς ποιητές τῆς ἀρχαιότητας (μέσα σ' 7^η π.Χ. αι.). Η μεγάλη ἐκπληξη δύμως προηλθε τό 1957 μετά τή δημοσίευση τοῦ παπύρου 2390 τῆς Οξυρύγχου, ὁ ὅποιος χρονολογεῖται ἀπό τό 2^η π.Χ. αἰώνα. Στόν πάπυρο αὐτό διασώζονται τμήματα ἀπό ἔνα σχόλιο σέ πεζό λόγο στά ὅποια ἀποκαλύπτεται ὅτι σέ ἔνα ἀπό τά ποιήματά του ὁ Άλκμάν ἀσχολεῖται μέ ἔνα είδος θεογονικής Κοσμογονίας. Η κοσμογονική αὐτή ἀποψη, ἡ ὅποια διατυπώνεται ἀπό τόν Άλκμάνα στά μέσα τοῦ 7^η π.Χ. αἰώνα, ἀσφαλῶς περιγράφει ἀπογειες πολὺ ἀρχαιότερες, οἱ ὅποιες συντίπτουν μέ δρισμένες ἀπό τίς σύγχρονες κοσμολογικές ὑποθέσεις βάσει τῶν ὅποιων τό παρατηρήσιμο ἀστρικό Σύμπαν γεννήθηκε ἀπό μιά σημειακή ἴδιομορφία στό ἐσωτερικό μιᾶς λευκῆς ὅπης, ὅπου ἡ τελευταία μπορεῖ, λόγω τῆς χρονικῆς συμμετοίας τῶν ἔξισθεσιν Einstein, νά θεωρηθεῖ ὡς μιά χρονικά ἀνεστραμμένη μελανή ὅπη.

Εισαγωγή

Ἐνας ἀπό τοὺς σημαντικότερους Ἑλλήνες λυρικούς ποιητές τῆς ἀρχαιότητας, ὁ ὅποιος διαμέρισται, στά μέσα τοῦ 7^η π.Χ. αἰώνα, τή «χορική ποίηση στή Σπάρτη» σάν ἔνα ἰδιαίτερο λογοτεχνικό εἶδος, ἀπῆσε ὁ Άλκμάν, γιός τοῦ Δάμα ή Τίταρου¹, ὁ ὅποιος, λόγω τῆς ὀπαράμιλλης τέχνης του, κατέλιξε τή πρώτη θέση στόν Άλεξανδρονό «Κανόνα». Ο Αθήναμος μιᾶς πληροφορεῖ ὅτι:

«Ἄλκμάνα γεγονέναι τῶν ἐρωτικῶν μελῶν ἥμεμόνα», ποὺ ομιλίει ὅτι:

«Ο Άλκμάνας ἤταν ὁ καλύτερος τῶν ἐρωτικῶν ποιητῶν».²⁰

Τό δυνάμα του ἀποτελεῖ προσαρμογὴ στή διωρική διάλεκτο τοῦ ιωνικοῦ ὄντοματος Άλκμανον ἢ Άλκμενόν, ἀλλά δέν θά πρέπει νά συγχέται μέ τόν πιθερόρεο Άλκμανων (περὶ τό 500 π.Χ.), γιό τοῦ Ηπειρίους ἀπό τόν Κρότωνα, τήν ἐλληνική ἀποικία τῆς Κάτω Ιταλίας.

Όποιος γράψει ὁ Α. Λ. Σκιαδᾶς²⁰, ή Σούίδα (λῆμμα Άλκμαν), ἀναφέρει ὅτι ὁ ποιητής ἔχει κατά τήν 27^η Ολυμπιάδα (672-668 π.Χ.), ὅταν κινηθήσης τῆς Λυδίας ἤταν ὁ Ἀρδίς, ἐνδό οὐκαποιωτικός συγγραφέας Εὐδέλφιος τοποθετεῖ τήν ὄντη τοῦ στό 659 π.Χ. Όμοιώς, σ' ἔνα ἀπόστασιν, ποὺ περιελέγετο στόν πατέρο 2390 τῆς Οξυρύγχου, ἀναφέρεται ὅτι ὁ Άλκμάν σέ κάποιο ποιημά του μνημονεύει δομοματικά τόν «Λεωτυχίδα» βασιλιά τῆς Σπάρτης.

Ἄπό τά προηγούμενα φαίνεται ὅτι μποροῦμε νά τοποθετήσουμε τόν Άλκμάνα στό δεύτερο ἥμισυ τοῦ 7^η π.Χ. αἰώνα.

Σύμφωνα μέ τή μαρτυρία τῆς Σούίδας

(Α. Ρ. 7, 709, Άλεξανδρος Αίτωλός), ὁ Άλκμάν καταγόταν ἀπό τήν Ἑλληνική Ιωνία (Σάρδεις τῆς Λαδίας) καὶ ἀπό ἔκει μετέβη στή Σπάρτη.

Ἡ πατηρίσιη ἀπόνη ἐπανένευται σ' ἔνα ὑπόμνημα πού σώθηκε στόν Πάπυρο τῆς Οξυρύγχου 29 [P. Oxy. XXIX fr. 1, col. III, 30 κ.ε. (=10 (α), 30 κ. ε. P.)] καὶ ὁ ὅποιος ἀναφέρεται:

* * * οἱ Λασαρεδαμίμονοι τόπει / ἐπέστηπαν (sc. Άλκμανθα) Λιδὸν δύτα / διδάσκαλον τῶν θυγατέρ / δύναι καὶ ἐφῆβων....*, δηλαδή;

... οἱ Λασαρεδαμίμονοι τόπει διόρισαν τόν Άλκμανα, ποὺ καταγόταν ἀπό τήν Λιδία, ὡς διδάσκαλο (παδαριγό) στής θυγατέρες καὶ τούς ἐφῆβων....».

Ἡ ἀποψη ὃντος μπορεῖ νά μην ισχύει, διότι ἔνα σχόλιο, πού προέχεται στόν Πάπυρο 2389 τῆς Οξυρύγχου [P. Oxy. 2389 fr. 9 col. 1 (=13(a) P.) στ. 11 κ.ε.] ἀναφέρεται ὅτι δι μεγάλος ποιητής δέν είναι Λύδος:

* * * ἐνοικε Λιδὸν αὐ / τόν νοιτζειν ὁ τε Ἀλιστοτέλης καὶ ίσνημψηφοι ἀστιπθέντες* (λεπ. 16P.), ποὺ ομιλίει ὅτι: «... φαίνεται ὅτι δι Ἀριστοτέλης καὶ οἱ ἄλλοι ἔξεστατημένοι καὶ νομισαν δι τοτός (δι Άλκμαν) ἔμοιας νά είναι Λύδος....».

Ως πρός τή διαφορία γιά τόν τόπο γένητης τοῦ Άλκμανά δι Ἀντίστατρος δι Θεοσαλονικεῖς (Σούίδα A.Ρ. 7, 18, 5) ομηρεύει ὅτι ἡ διεκδίκηση τῆς ἐντοπιότητας μεγάλων ποιητῶν ἀπό πολλές πόλεις ἤταν κατά πολὺ κοινό στήν ἀρχαιότητα:

* * * κείται δι ἡπείρους διδύμης ἔρις, εἰθ*

δι γιά Λυδός / εἰτε Λάζαν. Πολλαὶ μητέρες ὑμαντόλων..., δηλαδή: «... ἐπιχρατεῖ φυλονικά ἀνύμεσα στής διο τήπειρος (πόλιτης περιοχές) γιά τό ἄν (ό Άλκμαν) καταγόταν ἀπό τή Λιδία η τή Λασαρεδαμίανα. Πολλές (πόλεις) θεωροῦνται ώς γενέτειρα τῶν δεσμοτόπων τῆς παίσησης...».

Ο Πανοκάνιας (III, 15, 2) πιστοποιεῖ ὅτι στό Σερβία, μά περιοχή δεξιά τῆς Σπάρτης, ποὺ διονομάζονται «Λρόμιας» ὑπήκηγε μέχρι τό 2^η π.Χ. αἰώνα, ἵνα μνημείο πρός την τοῦ Άλκμανα, διπλὰ στά ιερά τῶν Ιπποκοντιδῶν καὶ τοῦ Ήφαιστί.

Στόν Άλκμανα χρωτάμε καὶ τήν πληροφορία πώς οἱ ἀρχαιότεροι Ἑλλήνες λέγονταν «Γραικοί», διόποιο βγαίνει ἀπό τό λεξικογραφικό Στέφανο Βυζάντιο (5^η-6^η αἰώνας) δι ὅποιος γιά τή λέξη «Γραικός», γιγάφει σημειώσει:

* * * Τοιανας δέ παρα Άλκμαν αἱ τῶν Ἑλλήνων μητέρες*, δηλαδή: «... σύμφωνα μέ τή γνώμη τοῦ Άλκμανος, οἱ μητέρες τῶν Ελλήνων ἤταν Γραικες».

Τό ἔργο τοῦ ποιητή

Τό έργο τοῦ Άλκμανος (ὅποις ἀναφέρεται ἡ Σούίδα λεπ. 158 P.) είχε τάξινο μητέρες τούς Αλεξανδρινούς στής ἔξη η ἐπτά βιβλία και περιλάμβανε, ὑμνους, παιάνες, ὑμνινιούς καὶ παθένια (τρογούδια πού ἔκλαταν νεαρές παρθένες γιά λατρευτικούς ονοτούς).

* * * ἔγραψε βιβλία ἔξη μέλη καὶ Κολιμάρασσας..., δηλαδή: «... (Ο Άλκμαν) συνέγραψε ἔξη ἐρωτικά ποιήματα καὶ τής Κολιμάρδασσς...».

Οι «Κολιμάρδασσαι», πιθανότατα ἀποτε-

λούν κάποιο άγνωστο έβδομο ζρυγό τού πουητή (βλέπε: Davison Notes 61 σ. 35-38 και G. Huxley, Alcman's «Κολυμβάσκα» 1964, 26-28).

Τι γάλακτος πού χρονικοποίησε ο Άλκμαν είναι κυρίως ή διωρική τής έποχής του, όντας μεταγενέν με στοιχεία της ίδιας και αιδοίκης διαλέκτου. Την γάλακτα αιδή ο Παυσανίας την ονομάζει «πρώτα...εὐθανον» δηλαδί: «απόθλον (ελάχιστα)...εὐθανον». Από το έργο του μεγάλου λυρικού ποιητή έχουν σωθεῖ μόνο λίγα αποσπάσματα.

Το 1855 ο Γάλλος αγγεπτολόγος Mariette άνεκαλυψε αε τάφο κοντά στη δεύτερη μεγάλη πυραμίδα¹⁰, έναν πάταρο με 100 στήνους που άντερνα σέ ένα άπο τα Παρθένια τον (Παρθένιο πόρο την Ουθίας Αρτηρη). Τό απόσπασμα αιδή έρεθσε για πρώτη φορά όπο τον καθηγητή Egger το 1863.

Η μεγάλη έκπληξη δώμας προήλθε το 1957 μετά τή δημιουργία του πατένουν 2390 της Οξενδρύχου, ό όποιος χρονολογείται από το 2^ο μ.Χ. αώνα. Στον πάταρο αιδή διασώζονται τμήματα άπο ένα σχόλιο σε πεζό λόγο στα άποινά άποιναίτεται όντι σέ ένα άπο τά ποιήματα του ο Άλκμαν μοχολέιται με ένα τίδος θεογονικής Κοσμηματικής.

Τό κεντρικό κομμάτι του σχολίου, πού καταγράφεται στα έπόμενα, περιέχει συγχρόνιος και «λημματα», σύντομες δηλαδή φράσεις του Άλκμανος.

Τό κείμενο του σχολίου

Τό πόρος διερεύνηση κείμενο, πού περιέχεται στόν πάταρο 2390 της Οξενδρύχου, και ή έριγνενεία του, είναι τό άποινο:

«...γιατί δταν η βλη άρρος νά τακτοποιείται, δημιουργήθηται ένα έλδος πάρον (δρόμου, περάσματος) κάτι σάν δεχή. Λέει λοιπόν ο Άλκμαν δι ή βλη δλων τάν πραγμάτων ήταν ταραγμένη και άποιτη, επειτα γεννήθητε κάπιτοι πού τακτοποιείσται τά πάντα, έπειτα δημιουργήθητες ένας πόρος, και άπαν παρηλήσεις αιτός ο πόρος, άποινοι θέματα ένα δρόμο (η τάρα, τέκμαρο). Και ο πόρος είναι η άρρη, ένδο τό δρόμο σάν τέλος. Όταν γεννήθηκε η Θετίς, αιτά έγιναν η άρρη και τό τέλος τών πάντων και τό σύνολο τών πραγμάτων ήζει φίσιον παρόμων με τό ίδιο τού χαλκού, ένδο ή Θετίς με έκεινη τού τεχνίτη και ά πόρος και τό δρόμο (τέκμαρο) παρόμων με έκεινης τής άρρης και τό τέλον.

... και τρότο στη σειρά τό σκότος, έξαιτις πού ποτε άς τότε οίτε ο Ήλιος, οίτε ή Σελήνη, είχαν δημιουργηθεί, άλλα ή βλη ήταν άπομα άδιαιρωφωτη.

Αημιουργήθηκαν λοιπόν ήτο... ά πόρος και τό δρόμο (τέκμαρο) και τό σκότος. Η ήμερα και ή Σελήνη και τύλον τό σκότος. Η άπτινοβολία τής ήμερας δέν ήταν

πικνή άλλα άπτοβοθείτο άπο (τήν άπτινοβολία) τού Ήλιου, (διότι) προηγουμένως ήταν μόνο οικοτάδι, μετά δέ αιτά (ειτή τή διαδικασία) ξεχώρισε άπο αιτά...».

Κάποιες πρότεις έπισημάνσεις

Μέ βάση τά προηγούμενα μπορούμε νά συνοψίσουμε τό κοινολογικό μοντέρνο τού Άλκμανος ώς έξης:

1. Άρχισά η βλη ήταν ταραγμένη και άδιαιρωφωτη και δέν είχαν δημιουργηθεί άκομα οίτε ο Ήλιος, οίτε ή Σελήνη και κατ' έπεκταση οίτε τό άστρο του Σύμπαν. Δηλαδή τό παραπτηρόμενο ίδιωτο Σύμπαν δημιουργήθηκε μέσον ένός με τό παραπτηρόμενο, άποινον και άδιαιρωφωτου ήλι ήλικων, τό δρόπο προϊστηργε.

2. Τότε, στά πλαισία του χρόνου πού ήταν γέμετος άπο έκεινο τό άρροτο και μή παραπτηρόμενο ίδιωτο (μή ήλι), γεννήθηκε κάποιος πού τοποτοιούνται τά πάντα (ή Θετίς, τό δυναμά τής άποιας προέρχεται από τή γένει τηλένα, πού οπανεί τοποθετείται ή ταξιθέτη), σάν τεχνίτης. Ή εμπλοκή της Θετίδας, θαλασσινής θεᾶς πού λατρεύοταν στή Σπάρτη, δημιουργεί τή σέκη μετανάστευση του παραπτηρόμενο Σύμπαντος με έκεινη του άρχεγόνων Ωλεανού, άποινος σημαντικά με τόν Αριστοτέλο (Μεταφυσικά Α' 3. 983b 27), ήταν μαζί με τήν Τηθύν γεννήτορες τού κόμιον:

«... είσι δι τάνες οι και τοις παιταλαίους και πολύ πρό τήν γεγέσων και πρόποτος θεολογήσαντες οίτης οίονταν περι τής φύσεως ύπολαβεν· Ωλεανόν τε γάρ οι παρόμων γέροντος θεούν πατέρες και τόν δρόμον τών θεών ήδοι, τήν καλομένην ήτ' αιτόντων Στήγα τών ποιητών τιμωτάτον μέν γάρ τό προσβιντάτον, δήκος δε τό τιμωτάτον ήτονται. Τά προηγούμενα σημαίνουν:

3. «... Υπάρχουν μεροκί πού ποτείνονται οι παιταλαίοι, και μέλιστα οι πρόποτοι πού στοχαστήκαν γέροντος θεούν, πολλά πρών από τή σημειωνή πεπογή, έσανταν τήν ίδια ιπτόθετη γάρ τή φύση, διότι έγραγκαν δι ο Ωλεανός και η Τηθύν ήταν οι γεννήτορες τού κόμων και δι ο δρόμος τών θεών είναι νερό, αιτό πού οι ποιητές ήνωμάντιν Στήγα, διότι δηλείν πά πλάδι ήταν πά ποιηστό πρόγμα κρούσμενε ώς δρόσος...».

Η ιπόθετη δι ο Ωλεανός, άποτελούσε τό γεννήτορα τού κόμων, σημαντικά με τόν Kirk, άποδηλώντα μή έλληνικές κοινογονικές άποντες και υπενθυμίζει τήν βαθιάνωνική ιπτοψή δι η έρηγα άναδύθηκε μέσος διπό τ' άρχεγόνα νερά (άπο τό Έπος τής Δημιουργίας, Pritchard, Ancient Near Eastern Texts, p. 60).

3. «Επειτα, στό χώρο τής μή ήλιης, δη-

μιουργήθηκε ένας πόρος (στενή διάβαση, διάδρομος¹¹) πού έπαιξε τό ρόλο τής άρχης, Δηλαδή, ή στενή αιτά διάβαση ήποτελεσε ένα λόρδο έξόδου τής ταραγμένης, άδιαιρωφωτης και μή παραπτηρόμενης ήλιης, όπο το χώρο τής άρχιτης αισθητής ήποτελεσίας, στόν αισθητό χώρο τού παραπτηρόμενου Σύμπαντος.

4. Άκολοι θησης ή δημιουργία ένός οδίου, τού τέκμιορα, δ οποίος σημαντικά με τόν West¹² ήταν ένα κατεύθυντο πομπάδι μέσα στόν πόρο, ή σημαντικά με τόν Vernant¹³ μέσα στή αιτέμα. Όπως γίνεται φανερό, δ τέκμιορα ήποτελούσε τό τέλος τής κατάστασης ή δοποία προϊστηργε τού οισθητή πρόσθια προσέρχονται ή οισθητή ήπτειμένη, δωρείς ο Ήλιος και ή Σελήνη. Σημαντικά νά τόν Kirk¹⁴, δ τέκμιορα, σάν άρι, μεθανότατα ταυτίζεται και μή τήν έννοια τού ήπτειρης τή Σπάρτη μά γενιά άρχοτερα.

5. Ο πόρος και ή τέκμιορα σηνιτήργαν με τό σκότος σάν ένα σύνολο διακριτών γεγονότων. Ασφαλώς δημιουργείται έπειτα δι οισθητή πρόσθια προσέρχονται τό τέκμιορα - έπειτα, βρισκόταν έπειτα τού οισθητού Σύμπαντος. Σημαντικά με τόν Page¹⁵, δ πόρος ταυτίζεται τιθανότατα με τό Χάος τού Ήλιοδον, ήπο τήν έννοια τού οισταδιού, γεγονός τό δρόπο άπτορρίτεται δ Kirk¹⁶, δ οποίος διατυπώνει την ιπτοψή δι ο πόρος σάν πέρασμα, δέν μπορεί νά ταυτίζεται με τό Χάος ή τό σκοτάδι, ή τήν άμισοφη ήλιη, άλλα θά πρέπει νά τά διαδέχεται ή νά έπειργεις σ' αιτά.

6. Μέτα τό δρόμο (τέκμιορα) δημιουργήθηκαν, ή ήμερα (τιθανότατα τό φωτεινό μέρος τού ήμεροντίου, και κατ' έπειτα δι Ήλιος, ή Σελήνη και τό σκότος (πιθανότατα ή νύχτα, τό μή φωτεινό μέρος - φωτεινό - τού ήμεροντίου). Μετά τό δρόμο (τέκμιορα) άπιστει νά έποτελεσται τό αισθητό Σύμπαν.

7. Τό φόρ της Ημέρας (άπτινοβολίες) δέν ήταν πικνό, άλλα ήποτελούσε τό προτείνοντας ή Ήλιος, δ οποίος διατυπώνει την ιπτοψή δι η έρηγα άναδύθηκε μέσος διπό τ' άρχεγόνα νερά (άπο τό Έπος τής Δημιουργίας, Pritchard, Ancient Near Eastern Texts, p. 60).

Συμπεράσματα

Η προηγούμενη κοσμογονική άποψη, ή όποια διατυπώνεται από τον Άλκμαντα στά μέσα του 7^{ου} π.Χ. αώνα, ωφελείς περιγράφει άποψεις πολύ παλαιότερες, οι οποίες ουμάττονται μέση ουμάτων, μέση ουμάτων ή όποιες είναι οι ουμάτων πέρα από τις συγχρόνες κοινωνίες την ίδιαν στιγμή. Σύμπαν γεννήθηκε από μια ομηρειά Ιδιομορφών από την οποία μάς λειπεί η σημαντικότερη πληροφορία, η οποία μας δίνει την ιδέα της χρονικής ουματετούς την ίδιαν στιγμή.

Άση ομηρειάδες, όπις ήδη ήταν τα μέσα της δεκαετίας του '60 διατυπώθηκαν παρεμφερείς ήτωσένες, σύμφωνα με τις οποίες οι λειπείς ήταν, πού ήσαν πνάχογνων, απότελον περιμέτρες του Σύμπαντος οι οποίες ίψιστανται τη Μεγάλη Έκρηξη μέχρι χρονική καθυστέρηση¹³.

Όλη η ομηρειά «πόρος» μπορεί νά ταυτιστεί έννοια λογιγαλά μέ το λόρδο 'Άνοιτάν - Ρόζεν'¹⁴, ή ομηρειά Ιδιομορφία μέ την έννοια του «τέξμορος», έναν τό δεντιταράληλο Σύμπαν από τό οποίο έκαινεται ο λόρδος, μέ το χώρο της ήπιοτης άδιαμοφτωτής και μή αιώνιτης μήτης.

Έντοτοις, καθός οι έξιστοις Einstein καθορίζουν την τοπική και ίδια την διεύκριτη γεωμετρία την τοπολογία του χιοδόγρωνού, ή λόρδου Einstein - Rosen μπορεί νά συνδέεται είτε δύο διαφορετικά (άσυμπτωτικά ή πίπτετες) περιοχές του ίδιου Σύμπαντος. Η δεύτερη έκδοχή μπορεί νά ισπορωθεί επί τη βάση φυσικών κριτηρίων¹⁵, έναν ή δυναμική έξιλη τού λόρδου Einstein - Rosen δημιουργεί άναμφισβήτητα θεωρητικά όπις πρός τη γενετετρη έριμηται, τά όποια ωστόσο παραμένουν δυναπάντητα ώς σήμερα¹⁶.

Η έννοια της λειπείς ήταν προσώπτεια από τό γεγονός όπις διέ το «τέξμορο» σάν δύο του «πόρου» ένναι κατά τόν Άλκμαντα τό ομηρειό έδημήλοτος αισθητής όλης ή τον «αριθμό σηντος», άλλα και ένεργεις φιστεινής, έφη δύον αμέσως μετά από αυτόν γεννήθηκε ή ήμέρου.

Βιβλιογραφία

- Apicella, Gabriella R.: *La Cosmogonia di Alcmane*. (QUCCN, S. 3.32.1979, pp. 7-27).
- Balash, M.: *Jodavia sobre la patria de Alcmane*. (Emiteriu 41, 1973, pp. 309-322).
- Bontridder, H.: *Αιγαῖοι Ελλήνες Λιρικοί*. Τελ. 3η, Τελ. A. N. Ιατρομά, Αθίνη, σελ. 67.
- Campbell, D.A.: *Greek Lyric Poetry - A Selection of Early Greek Lyric, Elegiac and Iambic Poetry*. Ed. John H. Betts. First published by Macmillan Education Ltd., 1967. Reprinted 1972 and 1976. Bristol Classical Press 1982.
- Dietl, E.: *Anthologia Lyrica Graeca*, Leipzig, 1925.
- D' Ivrea, R.: *Introduction Einstein's Relativity*. Clarendon Press, 1992, p. 232.

7. Harvey, F.D.: *Oxylynchus Papyrus 2390 and Early Spartan History*. (IHS 87, 1967, pp. 62-73).

8. Holmann, J. B.: *Αέξιον τῆς Ἀρχαίας Ἑλληστίς*. Έξιληντον ἐπό τόν Αντετίον Δ. Παπανικολάου, Αθίνη 1976. Έκδοσισ της Γραμματικής Verlag von R. Oldenbourg, München 1950.

9. Kirk, G.S., Raven, J. E., Schofield, M.: *Οι Προσωρινοί Φιλόσοφοι*. Μοντερνού Έργου Εθνικής Τραπέζης, Αθίνη 1990.

10. Lobel, E., Roberts, C. H., Turner, E. G., Barnes, J.W.B.: *The Oxylynchus Papyri. Part XXIV*, Graeco-Roman Memoirs, No 35, Egypt Exploration Society, London 1957.

11. Misner, C., Thorne, K., Wheeler, J.: *Gravitation*. Ed. Freeman, 1973, pp. 838-40.

12. Novikov, I.D.: Sov. Astron. A.J., 8, (1964), p. 857.

13. Novikov, I.D., Frolov, V.: *Physics of Black Holes*. Kluwer Acad. Publ., 1989.

14. Neeman, Y.: *Astrophys. J.*, 141, 1965, p. 1303.

15. Ohanian, H., C.: *Gravitation and Spacetime*. W.W. Norton, 1976, p. 320.

16. Page D.L.: *Poetarum Melicorum Graecorum*, Fragmenta Vol. I. *Alcman Stesichorus Ibycus*. Ed. Malcolm Davies OXONII E. Typographeo Clarendoniano MCMXCI, 1991.

17. Page, D.A.: *Lyrica Graeca Selecta*. p.b. Oxford 1968.

18. Page D.L., Litt, D.: *Poetae Melici Graeci*, Oxford Clarendon Press, 1962, p. 24.

19. Penwill, J.P.: *Alcman's Cosmogony* (Apeiron 8, 1974, pp. 13-39).

20. Σκαρδής Α.Δ.: *Αιγαῖος Αιρακός - 2*. Αθίνη 1981.

21. Σούδα (Συνέδο): Λεξικόν ΙΜΜ. BEKKER. (Suidae Lexicon. Ex Recognitione, Immanuelis Bekkeri. Berolini. Typis et impensis Georgij Reimeri. A. 1854). ΙΙΙ. Γεωγλώπειον Βιβλίον τῶν Ελλήνων. Αθίνη.

22. Σπυροκόπειος, I.: *Αέξιον τῆς Ἀρχαίας Ελληστίς Γλωσσῶν*, τόμ. I., Εργούντες Π. Αριτρόπουλος Α.Ε. Αθίνη 1949.

23. Στελιοκόπειος, K.: *Αίρο Αιγαῖοντας - P. Οξύ.* 2802. (Ελληνάριον 26, 1973, σελ. 117-112).

24. Vernant, J.-P.: *Théâtre et le poème cosmogonique d'Alcman*. (Hommages à Marie Delcourt, Brussels 1970, pp. 38-39).

25. Vernant, J.-P.: *Myth and Society in Ancient Greece*. Αγγλική μετάφραση, Ασφένειο, 1980.

26. West, M.L.: *Three Presocractic cosmologies*. C.Q.N. S 13, pp. 154-176, 1963.

27. West, M.L.: *Alcman and Pythagoras* (Cl. Qu. N. S. 17, 1967, pp. 1-15).

Σημειώσεις - Παραπομπές

* Στήν περιοχή αιτίας της Αιγαΐδης ζήλης τού Νείδων, βριούσκονται μάλις της Κάτιο Αιγαίουν 'Οξηγλώπειον τόν Οἴπρωπον νομοῦ. Κοντά στα βρύσα της πόλεως, σημερά ξεχιθεὶς τό χωροῦ Ιερεύνων Στρητού από τό Ποταμάριον βρέθησε εἰς άναπτυξής έντος μεγάλος δράμας πατέσιον, με έλλεινα ρυμούς τείνενα, περιγράφει τόν ουκέτην της πόλης και την επικαύπτουσα φωτιά. Στο πατέσιον από τόν πατέσιον είντονται είναι ή τό Αθρωπόν Ηόλιτον τού Αριστοτελού, τό στενόποδον τού Σφαράλη 'Ιχνηταί', την Ηειράτην τού Αλκμάνος.

** Ενχαριστής
Ενχαριστούμε τορμά τό φιλόλογο κ. Α. Στεφανίου την στήν άσκησή μετάφραση θέλων τόν άρχιμαντελόν Ελλήνων αποσπουδαστον της Εργασίας μας, εις την ίδιαν Ελληνική γλώσσα και τίς μα. Η. Φραντζή, φιλόλογο - βιβλιοθεράριο του Σπουδαστηρίου Κλασσικής Φιλολογίας και Κ. Σανθούσανου, βιβλιοθεράριο τού ίδιουν Σπουδαστηρίου, για τη βοήθεια τους στήν σύνταξη της άσκησής μετάφρασης την ίδιαν Ελλήνων.

**«ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΕΙΣ
ΣΤΟΝ ΑΡΙΣΤΟΤΕΑΝ»**
1^η ΑΥΓΕΙΟ ΚΕΡΑΤΣΙΝΙΟΥ
ΟΜΑΔΑ ΜΕΛΕΤΗΣ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ
ΕΠΙΒΑΕΠΩΝ: ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΩΝ.
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΣ
ΕΚΔΟΣΗ: ΔΗΜΟΣ ΚΕΡΑΤΣΙΝΙΟΥ

Γιά πρόστιμη φορά μια διμάρα μαθητών από τό Ιο Λάριση Κερατσινίου, μέ έτικετα περιλήπτης τόν διασκαλό τους (Παναγιώτη Μητροπολίτου), έμβαθυνε στό έργο τού 'Αριστοτέλους, τού άναλανε μέ έναν τρόπο γοητευτικό και τόν νεανικό και τό παραδίδει στής νέας άλλα και στής μεγαλύτερες γενιές δύον τόν κόσμου, για νά γνωρίσουμε δύο τίς οιλές τού άνθρωπων στοχασμού και τής άνθρωπων επιστήμης. Κάνοντας έναν πρόσχειρο άπολογισμό, Εισοδητείς άνθρωποι παχόλινθρων επι τούλαχστον δέκα μήνες διαθένας γιά τήν άλσοληρηση τού έργου στήν πρώτη φάση του. Τό γινόμενον μάς δίνει τόν συνολικό άριθμο τών μηνών έργασίας, πού χρειάστηκαν. Είναι άκριβης διακόσιοι τρίαντα (230) μήνες! Δηλαδή σχεδόν είκοσι χρόνια συνεχούς έργασίας! Κάθε μοήτης άνθελμε νά έρευνητη, νά διεργασματεύτηκε και νά παρθυτάστη ένα ή και δύο έργα τού 'Αριστοτέλους. Οι έργασίες τών μαθητών δέν παρουσιάζονται κατά άλφαριτική σειρά τού έπειτημένου τους, διότις έγινε μέ το έργο **«Προσέγγισεις στόν Πλάτωνα»**, άλλα κατά κορητογρίας άσωτοτελικών έργων, δύος έπιβιβλλεται. Συγκεκριμένα προγονύοντα τά **«Έργα της Αιγαίκης Επιστήμης** ή τό **«Οργανον**, διώτις έχει συνηθισθεί νά ονομάζονται (Κατηγορία, Περί έργηματας, Αναλυτικά θετέρα, Τοπικά, Σομιτικά διεγένονται). Ακολουθούν τά **«Έργα τών Φινικών Επιστημών** (Φινικική άκριδασης ή Φινικά, Περί ούρανον, Μετεωρολογικά, Περί γενέσεως και φθοράς, Έλλασσα, Μικρά φινικά. Περί ζαύνων κατήσεως και πορείας, Περί ψυχής, Περί πνεύματος, Προβλήματα), τά **«Έργα της Μεταφρούσεως** ή τίς Προέτης Φιλοσοφίας (Μετά τά Φινικά ή Θεολογία ή Πρότι Φιλοσοφία), τά **«Έργα τών Ηθικών Επιστημών** (Ηθικά Νικομάχεια, Ήθικά μεγάλα, Ήθικά Ειδόμενα), τά **«Έργα τών Πολιτικών Επιστημών** (Πολιτικά, Αθηναϊκών Πολιτεία), Καί στό τέλος παρουσιάζονται τά **«Έργα τών Ποιητικών Επιστημών** (Ρητορική Τέχνη, Περί ποιητικής).